

„Nu înțeleg“, a zis Aura. „Nu înțeleg de ce n-ai sunat ieri, ce era așa greu. Telefonul ăsta nu exista ieri? Nu ți-ai petrecut noaptea acolo?“

„Ba da“, i-am zis.

„Ba da, ce? Că era telefonul sau că ți-ai petrecut noaptea acolo?“

„Da, mi-am petrecut noaptea aici. Da, aș fi putut suna.“

„Atunci?“

„Atunci, nimic“, am zis.

„Ce-ai făcut? Ce-ați făcut?“

„Am vorbit. Toată noaptea. M-am trezit târziu, de-asta am sunat abia acum.“

„A, de-asta.“

„Da.“

„Ce să spun!“, a zis Aura. „Ești un om de nimic, Antonio.“

„Știe multe“, am zis, „aici pot să aflu multe lucruri.“

„Un nemernic și un om de nimic“, a zis Aura. „Nu poți să te porți așa cu familia ta. Toată noaptea trează, moartă de spaimă, gândindu-mă la ce e mai rău. Ce nemernic! La ce e mai rău. Ziua întreagă închisă aici, cu Leticia, așteptând un semn, fără să ies ca nu cumva să suni exact atunci. Și toată noaptea trează, moartă de spaimă. La asta nu te-ai gândit? Nu ți-a părut? Dar dacă ar fi fost invers? Atunci, da, nu-i așa? Imaginează-ți că dispar o zi întreagă cu fata și tu nu știi unde. Tu, care te caci pe tine de frică, tu, care mă verifici întruna de parcă ți-aș pune coarne tot timpul. Tu, care vrei să te sun imediat ce-am ajuns undeva, ca să știi că am ajuns cu bine. Tu, care vrei să te sun când ies, ca să știi la ce oră am ieșit. De ce faci asta, Antonio? Ce se întâmplă, ce vrei?“

„Nu știu“, am zis atunci. „Nu știu ce vreau.“

În secunde de tăcere care au urmat, am reușit să aud și să recunosc mișcările Leticiei, dăra aceea sonoră, ca un

clopoșel de pisică, pe care noi, părinții, învățăm să o recunoaștem fără să ne dăm seama; Leticia mergând sau fugind pe covor, Leticia vorbind cu jucăriile sau lăsându-le pe jucării să vorbească între ele, Leticia mutând obiectele prin casă (nu e voie bibelourile, nu e voie scrumierele, nu e voie mătura – îi place să o scoată din bucătărie și să măture covorul – toate mișcărilor ușoare ale aerului sub presiunea trupului ei micuț). Mi s-a făcut dor de ea; mi-am dat seama că niciodată nu mai petrecusem o noapte fără ea, atât de departe de ea, și am simțit, cum simțisem de atâtea ori, cât de vulnerabilă era, și am intuit că accidentele (care o pândeau în fiecare cameră, pe fiecare stradă) erau mai probabile în absența mea. „Fetița e bine?” am întrebat.

Aura mi-a răspuns într-o clipită: „Da, e bine. A mâncat bine de dimineață”.

„Dă-mi-o.”

„Ce?”

„Dă-mi-o, te rog, la telefon. Spune-i că vreau să vorbesc cu ea.”

Tăcere. „Antonio, au trecut mai mult de trei ani. De ce nu vrei să treci peste asta? Ce câștigi continuând să te gândești la accidentul ăla? Chiar nu știi ce câștigi, pe bune, n-am idee la ce-ți folosește. Ce se întâmplă?”

„Vreau să vorbesc cu Leticia. Dă-i telefonul. Cheam-o și dă-i telefonul.”

Aura a scos un oftat de necaz sau de deznădejde, sau poate pur și simplu de iritare, iritarea cuiva care se simte neputincios – sunt emoții greu de distins la telefon, trebuie să fii față-n față ca să le poți interpreta corect. În casa mea de la etajul zece, în orașul meu suspendat la două mii șase sute de metri deasupra nivelului mării, cele două fete ale mele se mișcau și vorbeau și eu le ascultam și le iubeam,

da, le iubeam pe amândouă și nu voiam să le fac nici un rău. La asta mă gândeam când a vorbit Leticia.

„Alo?“, a zis. E un cuvânt pe care copiii îl deprind fără să fie nevoie să-i învețe cineva.

„Bună, comoara mea“, i-am zis.

„E tati“, a zis ea.

Am auzit vocea îndepărtată a Aurei. „Da“, i-a zis. „Ascultă, ascultă, vezi ce-ți spune.“

„Alo?“, a repetat Leticia.

„Bună“, i-am zis. „Cine sunt?“

„Tati“, a zis ea, pronunțând al doilea „t“ cu putere, chinuindu-se cu el.

„Nu“, i-am zis, „sunt lupul cel rău“.

„Lupul cel rău?“

„Sunt Peter Pan.“

„Peter Pan?“

„Cine sunt, Leticia?“

S-a gândit o clipă. „Tati“, a zis apoi.

„Exact“, i-am zis. I-am auzit râsul: un râs scurt, bătaia din aripi a unui colibri. I-am zis: „Ai grijă de mama, da?“.

„Îhî“, a zis Leticia.

„Trebuie să ai grijă de mama. Ai grijă de ea?“

„Îhî“, a zis Leticia. „Ți-o dau.“

„Nu, stai“, i-am zis, dar prea târziu, deja se descotorosise de receptor, mă lăsase pe mâna Aurei, vocea mea în mâinile Aurei și nostalgia mea plutind în aerul cald – nostalgia după lucrurile care încă nu au dispărut. „Bine, du-te și te joacă“, am auzit că-i spunea Aura pe tonul ei cel mai dulce, vorbindu-i aproape în șoaptă, un cântec de leagăn din câteva silabe. Apoi a vorbit cu mine și contrastul era violent: era multă tristețe în vocea ei, oricât de apropiată aș fi simțit-o; era deziluzie și răzbătea reproș.

„Hei“, a zis Aura.

„Hei“, am zis. „Mulțumesc.“

„Pentru ce?“

„Că mi-ai dat-o pe Leticia.“

„Se teme de hol“, a zis Aura.

„Fetița?“

„Zice că e ceva pe hol. Ieri n-a vrut să meargă singură de la bucătărie în camera ei. A trebuit să mă duc cu ea.“

„E vârsta“, am zis. „Mai apoi trec toate fricile.“

„A vrut să doarmă cu lumina aprinsă.“

„E vârsta.“

„Da“, a zis Aura.

„Pediatriul ne-a spus deja.“

„Da.“

„E vârsta coșmarurilor.“

„Dar nu mai vreau“, a zis Aura. „Nu vreau să mai continuăm așa, Antonio. Nu se poate.“ Înainte ca eu să apuc să răspund, a adăugat: „Nu e bine pentru nimeni. Nu e bine pentru fată și nu e bine pentru nimeni“.

Așadar, asta era.

„Înțeleg“, am zis. „Eu sunt de vină.“

„Nimeni nu a zis nimic de vină.“

„E vina mea că fetița se teme de hol.“

„Nimeni nu a zis asta.“

„Ce prostie, te rog! De parcă frica ar fi ereditară.“

„Ereditară, nu“, a zis Aura. „Contagioasă.“ Și a adăugat imediat: „N-am vrut să spun asta“. Apoi: „Înțelegi tu“.

Îmi transpirau palmele, mai ales cea în care țineam telefonul și am simțit o teamă absurdă: m-am gândit că telefonul ar putea aluneca din palma mea asudată și ar cădea pe jos, iar atunci convorbirea s-ar întrerupe fără ca eu să fi vrut asta. Un accident; se mai întâmplă și accidente. Aura îmi vorbea despre trecutul nostru, despre planurile pe care ni le făcuserăm înainte ca un glonț care nu mă căuta pe

mine să-mi schimbe destinul, dar în mintea mea nu se mai legau amintirile. *Cu ochii minții*, se spune uneori. Cu ochii minții am încercat să o văd pe Aura înainte de moartea lui Ricardo Laverde; am încercat să mă văd pe mine însumi, dar degeaba. „Trebuie să închid“, m-am trezit zicând. „Vorbesc de la un telefon care nu e al meu.“ Aura – asta îmi amintesc foarte bine – îmi spunea că mă iubește, că împreună o putem scoate la capăt, că vom face orice e nevoie ca să reușim. „Trebuie să închid“, i-am zis.

„Când vii?“

„Nu știu“, i-am zis. „E multă informație aici, sunt multe lucruri pe care vreau să le știu.“

Peste linia telefonică s-a lăsat tăcerea.

„Antonio“, a zis atunci Aura, „te mai întorci?“

„Ce întrebare e asta?“, am zis. „Bineînțeles c-o să mă-ntorc, unde crezi că sunt?“

„Nu cred nimic. Spune-mi când.“

„Nu știu. Imediat ce-am să pot.“

„Când, Antonio?“

„Cât de repede pot“, am zis. „Dar nu plânge, de ce plângi?“

„Nu plâng.“

„N-ai de ce să plângi. Fetiței o să-i treacă.“

„Fetiței, fetiței“, a repetat Aura. „Du-te naibii, Antonio.“

„Aura, te rog.“

„Du-te naibii“, a zis ea. „Ne vedem când poți.“

După ce am închis, am ieșit pe terasă. Acolo, așezată sub un hamac, ca un animal de companie, se afla cutia de nuiele; și în cutie, împărțite în documente, viețile Elenei Fritts și a lui Ricardo Laverde, scrisorile pe care și le scriseseră, sau cele adresate altor oameni. Aerul încremenise. M-am așezat în hamacul unde stătuse Maya Fritts în noaptea de dinainte și acolo, cu capul pe o pernă cu față brodată, albă, am luat primul dosar, mi l-am așezat pe burtă și am

scos din el prima scrisoare. Era o hârtie verzuie, aproape transparentă. „*Dear granpa & grandma*“, zicea formula de salut. Urma apoi primul rând, independent și solitar, sprijinit de paragraful următor ca un sinucigaș de cornișă:

Nimeni nu mă avertizase că Bogotá avea să fie așa.

Am uitat de căldura umedă, am uitat de sucul de portocale, am uitat de cât de incomod stăteam (și, bineînțeles, nici nu mi-a trecut prin cap că pot face un torticolis cât se poate de dureros). Așezat în hamacul Mayei, am uitat de mine însumi. Mai târziu, aveam să încerc să-mi amintesc de ultima dată când mi se mai întâmplase așa ceva, o asemenea anulare plină de nepăsare a lumii reale, o asemenea deturnare totală a conștiinței de sine, și am ajuns la concluzia că nu mi se mai întâmplase din vremea copilăriei. Dar acest gând, acest efort, avea să vină mult mai târziu, în timpul orelor de discuții cu Maya, pentru a umple golurile lăsate de scrisori, pentru ca ea să-mi spună tot ceea ce scrisorile nu spuneau pe de-a-ntregul, ci doar sugerau; tot ce nu revelau, ci ascundeau sau treceau sub tăcere. Dar asta avea să se întâmple mai târziu, după cum am spus, acea discuție a putut avea loc numai după, când deja documentele și lucrurile pe care le scoteau ele la iveală îmi erau cunoscute. Citind acolo, în hamac, am simțit alte lucruri, unele inexplicabile, dar mai ales unul cu totul și cu totul confuz: senzația incomfortabilă că acea poveste, în care nu apărea nicăieri numele meu, vorbea despre mine în fiecare rând. Am simțit toate astea, și până la urmă totul s-a redus la o singurătate incredibilă, o singurătate fără cauze vizibile, și tocmai de aceea iremediabilă. Singurătatea unui copil.